

S

Noční linka důvěry
Miroslav Hupých

Miroslav Huptych

Noční

linka důvěry

Pistorius & Olšanská
Příbram 2012

Tato kniha byla redakčně a nakladatelsky připravena v semináři
Nakladatelská praxe na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy.
Vydání knihy laskavě podpořila FF UK prostřednictvím účelového
stipendia.

Noční linka důvěry — **Oddíl I.**

© Miroslav Huptych, 2012
Typografie © Klára Horová, 2012

ISBN 978-80-87053-68-3

Odešla mi máma

Zeptala se táty: Tak mám tedy odejít?

Táta mlčel

Vzala si tašku

prý se vyspí i na nádraží

Táta šel spát

a mně je hrozně

Máme velký dům

a v něm

prázdnou

Starší brácha je na ARO

Drží ho jenom na kapačkách

máma za ním chodí

a vrací se strašně unavená

Zítřejší jdu naposled do školy

je to pro mě vlastně slavnostní den

loučím se s devítiletkou

Před tátou nesmím plakat

nesnáší to

tříská pak dveřma

Celý dům je rozestavěný

a nedodělaný

Svůj pokoj jsem si sama vyzdobila

teď je nejhezčí

Máma by dům nejraději

prodala – – –

a mně se chce brečet

Matka je zlá hysterka

a bojí se bráchy
kterej je línej schizofrenik
co se celej den válí
a v noci dělá bordel

Kdyby se naplnilo moje přání
tak brácha matku zabije
půjde do basy
anebo ho na furt zavřou
do cvokhausu

Konečně bych měla klid – – –

Celý velikonoce jsem prořvala
Každej někoho má – – –

O půlnoci ječí do sluchátka:

On chce stáhnout roletu
vzbudí dítě
Říká mi píčo
já se už zblázním

Ráno v pět ječí do sluchátka:

Stáhl roletu
vzbudil dítě
který po mně furt leze
chytá mě kolem krku a
kňučí mamíííí
Odvezte mě!
Přivažte mě!
S tím zvířetem se nedá žít
pořád stahuje a vytahuje
roletu!

Z hloubky pokoje zabručí zvíře: Ale no tááák, беруško – – –

Babička v noci umřela

Ráno jsem jí nesla čaj
a byla už taková namodralá
Doktor přijel skoro hned
akorát vypsál papíry
pro pohřebáky
Máma je na služebce ve Varech
Večer má přijet
Bojím se jí to zavolat
Jede autem
Mohla by rozrušením nabourat
Babičku jsem umyla
a oblékla do černých šatů
Před chvílí ji odvezli
Teď je tu takové
nezvyklé ticho
Už jsem se vybrečela
Chtěla jsem volat kamarádce
ale máme teď ve škole písemky
a tak šprtá
Musela jsem to jenom někomu říct
když tu není máma

Dobry ráno

poznávám vás po hlase
teď jsem přišla z Perlovky
Počkejte ztlumím rádio
Dneska to bylo plonk
žádný kunčafti
Že já kráva někam chodila
teče mi z nosu
chrchlám
a to sem si koupila nový kozačky
ale dupu v nich zimou
jako v těch starejch
Dopiju čaj a pudu si lehnout
bolí mě celý tělo
Už začíná svítat
Mám kliku
že mám vokno na východ
Západy slunce nesnáším
připomene mi to vždycky
že musím jít
lovit chlapy
což mě sere
ale nic jinýho neumím
Tak dobrou

Volám z bytu plného knih a obrazů

Sedím tu sama
listuji v knihách
ale číst už mě netěší

Za okny se honí
měsíc se sluncem

Týden
jakoby už ani neměl děti

Jedinou radost mi dělala myška
Nevím
kde se vzala
Seděla a merčila mě
já zas pozorovala ji

Dělila jsem se s ní o všechno
co vím z knih
co jsem vykoukala z obrazů

Nevěřil byste
jak je vnímavá
Stačí
že si jen trochu víc přimyslím
trochu víc opepřím
otočí se zády
a truceje

Dnes jsem však pochopila
proč za mnou chodí
poznala jsem jí to na očičkách

Poslala ji
smrt
na výzvědy!

Celá se z toho chvěju
Myslíte
že je to opravdu možné
aby taková malá
šedá myška
byla andělem smrti?

Sen o andělském básníkovi z alabastru. *Hádka s M. Nechce mě pustit na výlet. Dole zvoní dvě dívky. Jednu znám, chodila s mým kamarádem. Ptají se, kdy už bude klub. Jsme v Letňanech v bytě mých rodičů, zařízení pokoje je však současné. Dívám se z pátého patra balkónu letňanského bytu, ale ulice je karlínská. M. říká dívkám, že musím být do 20 hodin doma. Sedíme v pokoji, M. nadává na svou matku, která je u nás na návštěvě. Říká něco v tom smyslu, kdyby už chtěla umřít. Velice se tomu divím. Vztahuji to, co říká, na sebe. Najednou jako by se zablýsklo a já dostávám infarkt. Jsem v krápníkové jeskyni a přichází si pro mě anděl smrti. Nesu v ruce asi půlmetrovou alabastrovou sochu nahé ženy. Je to vlastně dóza. Má místo břicha elipsovité otvor jaký mívají cukřenky. Dovnitř prorůstá zelený břečťan a otvor je vystlán listím. Uvnitř leží malinký anděl - básník. Je také z alabastru, křídla má složená pod sebou. Má zavřené oči. Dívám se dovnitř. Otvírá oční víčka a hledí na mě uhrančivými smaragdovými zraky. Najednou vím, že se mi to zdá, že je sen významný svým alegorickým poselstvím a slibuji si, že hned jak se probudím, tak si ho musím zapsat.*
20. 5. 94

Zametám v parku u Švermy
už jsem na tom tak blbě
že leju vodu z flašky
do vyschlejších louží
aby ptáci neměli žízeň

I z půdy jsem se vrátila
nevoběšená

Ale furt jsem ještě fešná
a s mužskejma to umím
To byste se divil
jaký mám prsa

Pozvěte mě na pivo
jenom na jedno - - -
Řekla do sluchátka
v půl čtvrté ráno

Ale ty mě nepozveš
Vzdychla
v půl čtvrté ráno
když za okny vykřikl
první jitřní pták

Volám vám z pohraničí

Jsme zapadáni sněhem až po střechu
Nevím
jak se to mohlo přihodit
Ráno v posteli mezi mnou a manželem
ležela cizí a úplně nahá žena
Nejdřív jsem se pořádně lekla
Ona však na moje otázky neodpovídá
jako bych pro ni byla
neviditelná
Manželovi chtěla něco říct
a místo toho
z úst vytáhla živou rybičku
a hned druhou
Zdá se
že je z toho sama vedle
o to víc z ní vychází rybek
Ale co s nimi?
Manžel jí nabídl můj župan
a začal se před ní předvádět
To já poznám
Vždycky
když chce ukázat
jaký je jura
dělá stojky
Už stojí dýl než hodinu na hlavě
a je celý rudý
Mám strach
aby to s ním nesešlo
Ta cizí
sedí u stolu
a pomocí rybiček
poskládaných na desku
zkouší napsat vzkaz

Ale rybky v klidu nepoleží
pokaždé
když už by se dalo něco číst
některá z nich sebou mrskne
a je z toho houbelses

Asi budeme muset počkat
až dočista leknou

Je mi jich líto
to byste musel vidět
jak zoufale
otvírají hubičky

Možná by stačil hrnec s vodou?

Co byste na mém místě dělal vy?

Včera jsem se potkal se zubatou Bestií

smála se do zrcadla
Zlomil jsem ji tím
že jsem se šklebil také
a ona to nevydržela

Dnes jsem otevřel okno do ulice
a všimnul si
že na všech rozích
postávají rohatí

V televizních událostech byly zašifrovány pokyny
aby mi v restauraci U koníčka přidávali do jídla
ingredience
které budou mít za následek
že na sv. Václava
porodím Belzebuba

Už jsem volal prezidentskou kancelář
avšak z hovoru vyšlo najevo
že pražský Hrad obsadili mlíkaři
kteří se pustili do kondenzování
pana prezidenta
Je do nebe volající
že jeho všeobecně požadovaná koksovateľnost
vypršela bez záruky

Můj telefon je odposloucháván sousedem
který schválně ze sebe dělá mrtvolu
aby byl mimo podezření

Věřte nebo nevěřte
ale dokonce školil hrobaříky v cyrilici
Kolik já už zlikvidoval na Olšanech
mrtvých schránek
To už nikdo nespočítá

Avšak Bestie si nedá pokoj

verbuje proti mně i komáry
Ale na mě si nepřijde
já mám tak vytříbený sluch
že těm komářím pacholkům
rozumím každé slovo

Kdepak mě nikdo pít krev nebude

Bestii padla kosa na kámen
Bojí se podívat do zrcadla
Dobře ví
že si tam na ní počíhám

Sen o ďáblovi. *Dívám se do okna domu a vidím tam svého dvojníka. Uvědomuji si, že je to ďábel, má v ruce sklenku vína a kouří cigaretu. Běhá mi mráz po zádech. Jdu po ulici a dívám se pozorně do zorniček lidí. Vidím se v nich. Na odraze v zorničkách mi místo rohů roste květina. Roste rychle, jako když se vztyčuje had.*
14. 12. 97

Nemusíte mi to věřit
ale opravdu netuším
jak jsem se ocitl pod sukni
Chvíli jsem se rozkoukával
nedotal
jen přibližně uhadoval
kterým směrem je
vysněný klín

Mohl jsem předpokládat
že sem někdo schválně hodí
omamnou dýmovnici
abych zabloudil

Ve stavu relativní beztíže
jsem s překvapením zjistil
že mám na sobě rubáš
a navíc naruby

Takhle zhastrošený přece nemůžu přijít na návštěvu
do klína
Nemůžu přece riskovat uklování
tažnými ptáky

Tak tu sedím
přendávám si hlavu z jedné ruky do druhé
a
jasnozřivě vím
že roztoužený klín
je
co by kamenem dohodil

Sen o lišce v jeskyni. V domě u rodičů jsem bojoval s vojáky o každé patro. Střílím ze samopalu. Vojáci ustupují až na střechu panelového domu. Když jsem tam za nimi vylezl, najednou tam bylo pole s lesíkem a vojáci nikde. Tuším, že jsou schovaní v lese. Všiml jsem si díry v zemi, je to nora a napadlo mne, že tam bude liška. Začal jsem noru prozkoumávat, lezl jsem dovnitř, házel před sebe hroudy, abych lišku vyplašil. Nora se rozšiřovala, viděl jsem, že je to obrovská jeskyně s krápníky. Někde vzadu jsem zahlédl mihnutí liščího ocasu. Najednou jsem měl pocit, jako kdyby mělo přijít zemětřesení. Hlína se v noře začala sesouvat, hrabal jsem se všech sil, vyhazoval hlínu ven, strašný, smrtelný pocit úzkosti a zároveň zklamání a vztek, že mi liška uteče.

17. 11. 92

Mnohokrát si můžu opakovat

že nejsem popelnice
přesto se budu cítit
v lepším případě
jako vrchovatý popelník
a v horším
jako kukavůz

Když začnu ze samé lítosti kukat
hned přihrkají slzy
říkám jim: Nemusí pršet
stačí
když sněží
na tu balkonovou scénu
kde objímám nohy mámy
a prosím: Neskákej!!!

Kdyby bylo opravdu pravdou
že nejlepší obranou je potok
slz
pak by bylo možné
složit
z básně
papírovou lodičku
a odplout
do zapomnění

Reklama na život nemá žádný smysl

všechno jsou jenom kulisy
všude zakopávám o kulišáky
samej papundekl
stačí do toho drcnout
a skácí se to
Hotovo! Platejs!
A je vymalováno!

Nejhorší jsou řeči okolo stola lalala

Pokus o překousnutí šňůry dlouhého vedení
má za následek vyčítavé bučení

A není nic strašnějšího
než když užvaněnost
vystřídá
uražené a tupé mlčení

Chce se po mně
abych žehnal tvůrčím počinům
rychlíků s kvašáky
co se naládovali koksem
a nepochybují o tom
že tunely jsou stvořeny
pro jejich orgasmus

Stačí mi mrknout a vidím
že v kolíbce leží
čertovo lejno

V suitě kmocháčků okolo
se vždy najde někdo
kdo vám vrazí vidle pod lopatky
Je to přátelská herda do zad
a kreativci jsou tu od toho
aby vás přesvědčili
že se s tím dá lítat

Ano jsem vyhořelej dům
Našli se požárníci
pochcali mě ze všech stran
i kamarádi se na mě vysrali

Teď nikomu nevoním

Co zbývá?
Posypat spáleniště pracím práškem?

Uzel na oprátce
bude hořkou tečkou
po hostině
zvané: Sladký život v reklamě

Již jsem s vámi jednou mluvila

pamatujete se?

Povídala jsem vám

jak jsem si zašívala břicho obyčejnou jehlou

když mě zefák bodnul kudlou

Jen vám jsem svěřila

co se mnou dělal otčím v kozím chlívku

Jen vám jsem řekla

co se událo v polozbořeně kapli na hřbitově v Bohnicích

Nikomu jinému jsem nevyprávěla

k čemu všemu mě nutili v tom salonu

Jen vám jsem prozradila

co bylo v černém kufru

Ještě teď se třesu

když na to jen pomyslím

Ne nebojte se

už vám nebudu nabízet svůj klín

ani vás zaklínat

Tolik jsem toho zase nevyzpila

Minule jsem vám ještě hrála na piáno

pamatujete?

Ale básničky jsem vám ještě nečetla?

Přece jen nějaká šuplata

jsem neotevřela

a neotevřu

Musela bych vypít víc než dnes

a to bych zas už jenom brečela

jako kolikrát

Taky se vám tam za okny

začínají probouzet květiny?

Sen o vaření lidského srdce v kotlíku. Čestmír P.

na půdě staré budovy psychiatrické kliniky rozdělal oheň

a v kotlíku vařil lidské srdce. Přihazoval k němu nějaké

byliny a čaroval. Bylo to srdce z nějaké mrtvoly. Zařval jsem

na něj: „Ty prase, co to děláš...!“ Nahlédl jsem do kotlíku

a viděl, jak se srdce vaří. Napadlo mě, že ten lektvar nebude

účinný. Třeba to srdce je od někoho, kdo dostal infarkt.

Čestmír říkal, že nebožtíka sám odpitval, že si na to dohlédl,

dotyčný prý zemřel na mozkovou mrtvici. Pak jsem se s ním

začal rvát, měl v ruce rozpálený pohrabáč a mydlil mě s ním

přes ruce.

23. 9. 93

Jestlipak víte

co se chystá?
Ale ano konkrétně
Brzy uslyšíte sirény
až utichnou
bude nejhlubší ticho ve městě
jaké kdy bylo k slyšení

Ticho půjde krájet
Jaký kus ticha si kdo ukrojí
s takovým půjde spát

To není legrace
Nezavěšujte
Nejšikovnějším nožem na krájení ticha
je rybička

No výborně
jste dokonale připraven

Nebojte se ukrojit pořádný kus
klidně si z ticha můžete vyřezat milenku
nebo hlavolam

Obeznámení tichošlápci ve verších
vyřezávají růži

Její výmluvnost
je příležitostí
pro každého básníka

Padaly trakaře

padla tma i blesky
Sedím na dně
a přebírám písek

Z očí mi kouká vražda
Z očí mi skáčou sebevrazi

Připouštím
že jsem si v mnohém vzal za příklad psance
a štěkáním vylepšoval vzhled
Avšak míra všeobecného dobráctví je nezměrná
a proto nemírná
Kdekdo se o mě chce starat
Tu máte: Jezte! Tu máte: Pijte!
Tu máte: Berte! Tu máte: Ejakulujte!
Ukažte
já si sáhnu
Jasně jste moc měkký
Zezadu vás vytáflujeme mramorem
zepředu javorem
Zas budete nahoře větevnatý
a dole tvrdolín

Teď už čekám jenom na to
až mi zavolá stará Bela
Sbalím si svoje sakypaky
jakož i ententýky

Bez klobouku bos
najdu propast

a dost!

V šeru pokoje jsem se díval do zrcadla

tvář se mi začala proměňovat
Čím dál rychleji
běžel film
ksichtů lotrů
promísených
s tvářemi svatých mučedníků

Nakonec se v zrcadle
otevřela temná propast
a zvala: VSTUP

Ucuknul jsem v závratí
a vyběhl na balkón

Nikdy před tím jsem neviděl tak dramatickou oblohu
Vítr hnal oblačná stáda předpotopních potvor
nasvícených úplňkem
a já najednou věděl
že vše souvisí se vším
odjakživa

Zajímají vás rodinné výstupy do prvohor?
Sám nevím
proč jsem na mámu
když mě mlátila
zasyčel: Stejně se jednou zabiju!

Teď na to myslím – – –

Ale jen málokdo rozumí řeči chvění záclon

Deníky jsem už spálil
Na co ještě čekám?

Na díru ve stropě
skrz
kterou mi plivne Měsíc na čelo?

Na pořádný vztek
který mi dá sílu
abych to udělal?

Čekárnám: Nazdar!

Sen o obžvlých loutkách. *Jsem ve velké místnosti, snad je to kaple. Na stěnách visí sochy podobné loutkám, prohlížím si je. Některé jsou živé, jiné vyřezané ze dřeva. Živé loutky mají na sobě sádrové šaty a vodící drát za krkem, dřevěné mají šaty z látky. S překvapením jsem zjistil, že jsem jeden z nich, že jsem také loutka a jsem pomalovaný jako klaun. Vyjždím z kaple na koloběžce ještě s dvěma klauny – jeden z nich je básník Ivo Šmoldas – a projíždíme se po Národní třídě. Druhý klaun je dementní pacient z blázince, trochu se za něj stydím. Chtěl jsem mu napsat na límec košile jeho jméno, ale ruka mi nějak ujela a černým fixem jsem napsal SMRT přes celá záda bílé košile. Cítil jsem provinění vůči jeho matce, která to bude muset vyprat.*

11. 9. 94

Vím že to co vám řeknu

bude znít nevěrohodně
sama jsem z toho na nervy
Z ničeho nic mi začaly růst na prsou
macešky
Ráno je ostříhám
a přes noc rozkvetou nové
Když si toho konečně všiml i manžel
chce
abych je nestříhala
dokonce se vrátil z obýváku do ložnice
že se mu prý bude lépe usínat i spát
s hlavou v maceškách
Ale mě to netěší
dělat mu polštář
Stačilo
že jsem mu třicet let dělala matraci
Zkusila jsem tři dny nestříhat
ten záhonek
a připadala jsem si jako včelí královna
jestli mi rozumíte
Z toho bzučení a rojení kolem
se hlava točí

Možná by se mi ulevilo
kdybych našla nějakého viníka

Kdyby jeden
ale na koho se podívám
tak sklopí oči

Budete mít pro mě nějakou radu?
Nebo jako všichni
kam jsem volala
budete mlčet
jak zařezanej?

Volám z propasti

jsem starý mastodont
který se snažil utéct
masturbací
erotickým výpravám

Zestárnout přece neznamená
že už víme jak se uvelebit
na márách
a že čísla nám už bude počítat
leda zubatá

Dopadl jsem
jak jsem dopadl
Větroplach ze mě už nebude
leda jezevec
Můžu si ještě něco vymínit na osudu?

Brloh pod bludným kamenem?

Aby se vejminek
nestal cílem
nedělních výletů dobrovolných psychoterapeutů?

Stačí občas sfárat
sám do sebe
Narubat si putnu
rádoby zapomenutých kiksů
a hned se smažím
ve vlastní šťávě

Na to nepotřebuji brigádníky

Pohlavní pud je jako tajga – – –

Tolik na vysvětlenou
pro tmáře
kterým stačí nalezený škrpál
jako důkaz
že jsem si zadupal v Tramtárii

I když jsem nyní živ jenom na snech
stále věřím

že jakmile se její kalhotky
uhnízdí
v mých kalhotách

co nevidět
vyvedou mladé

Nemůžu spát

chci odsud pryč

Kdybych jen tušil
kde noc nechala díru
znovu bych se narodil

Avšak
v které šatně pověsit rozum na hák
bez obdržení lístku s číslem diagnózy?
Musel bych začít opět učit kameny abecedu
ze slabikáře původně psaného pro trávu
Ale kde vzít čas?
Ukrást ho šutrákům?
Schovat ho na zimu do sena?

Mohl bych se pak věnovat vysněnému zaměstnání
pozorovatele
erotických významů v tvarech oblaků?

S takovým přáním můžu jít leda pod okap

Můj strýc z Pěkova dělal v Adršpachu
odstraňovače zvětralých kamenů
Zabraňoval zlým náhodám
v zabíjení turistů

Sám si život zauzloval
pověsil se na půdě

Od té doby
co jsem nachytl měsíc na švestkách
špatně spím

Užívám léčivé kapky
v kterých si umyly svoje špinavé ručičky
hodinky

Nad ránem se probouzím
někdo neviditelný mi sedí na prsou

a na krku cítím
drobný
ale vytrvalý stisk

Sen o boji s vlky. *Jsem na venkově. K chalupě se blíží dva obrovští vlci. Mám pušku, střílím po nich, oba je skolím. Když se k nim přiblížím, jeden ožije a vrhá se na mě, z blízka do něj střílím. Padá na mě. Ležím mezi vlky a dýkou je dorážím několika ranami do srdce. Uvědomuji si, že se jich musím nějak zbavit. Nožem je otevírám a vyřezávám jejich vnitřnosti, připomíná mi to pitvu. Vlky jsem přetáhl do chalupy, jednoho jsem vyvrhl, jeho vnitřnosti jsem hodil do igelitového pytle, nyní z něj musím stáhnout kůži a naporcovat zbytek. Ve světnici je nějaká starší žena, před kterou z nějakého důvodu chci tuto činnost zatajit. Přichází z vedlejší místnosti a dotazuje se na nejrůznější záležitosti. Snažím se vlky schovat pod stolem, aby si jich nevšimla, zřejmě je to majitelka chalupy. Ptá se mě, proč nejdu ven, čím se teď večer zabývám? Mám něco rozpečeného v troubě, kolem je spousta kuchyňského nádobí a v místnosti je šero. Říkám jí, že může být ráda, že jsem nešel do hospody jako jiní chlapi, pak bych se vrátil opilý, dělal bych kravál, možná bych jí také dal přes hubu, ať mě nechá na pokoji, vařím, ležím, čtu knihy a přemýšlím, což je chvályhodná činnost. Uvědomuji si, že lžu, a v temnotě světnice uvidím jakýsi průsvitný zářící rám, v něm dva svítící body světla, které připomínají zářící oči. Chápu, že je to nejspíše halucinace, že to vidím pouze já, nikoliv stařena. Pod stolem zůstal pouze jeden vlk, druhý se ztratil. Vlk ožívá, překvapuje mě to, musí být přeci po něm. Za chvíli si všimnu, že se proměnil asi v pětileté dítě. Dítě se čímisi krmí. Je mi jasné, že je po pitvě, a protože má v sobě zašité už rozřezané orgány, nemůže jídlo přece už vstřebávat. Sdělují to tomu dítěti, je mi ho nesmírně líto, ale dítě se stále cpe. Když mu dojde to, co jsem mu řekl, začne potravu vyplivovat.*

29. 4. 98

Milý pane

obrůstání mechem má tu výhodu
že můžu žít na hromádce s kapradinou.

Svěřím vám
že bych nevěnoval tolik námahy
vyhnání kapra z kapradí
a kukačky z milenčina kukuče
kdyby mi nehrozilo
že sám už brzy zakukám

Já jsem do lesa neřval žádné sprostárny
a teď slyším: Pojď už spát... pojď už spát...!

Chci tančit na pasece s dívkou
na které kalhotky a podprsenka
jen hoří
Chci zasévat blesky a sklízet čerty
Chci naplánovat ještě několik vražd z vilnosti
abych přivedl k orgasmu
čtenáře bulváru

A nakonec Japonec

zapálím rodný dům
kam jsem si chodil pro facky
protože teď už vím
že dřív než řeknu popel
bude život fuč

V jitřním čase

vyhrazeném pro melancholii
jsem pochopil
že ďábla jsem mylně hledal
v umrlcově chlívkou

S plácačkou v ruce jsem kraloval
nad bzučivým žitím
- samozvaný Pán much

Jako restituent andělů
požadoval jsem
jejich návrat do kostelních kurníků
aby nezasírali schody peněžních ústavů

Zatleskali neznabohové
Taky bych tleskal
ale tvrdím muziku hrou na dudy

Nyní je nad slunce jasné
že s přežvýkavci
se nedomluví vlajkovou řečí
protože vše spěje k zprostředkování

Krajnosti jsou nežádoucí

Celý vesmír se otáčí kolem středu
kam míří všechny zlaté střední cesty

A uprostřed všeho
trůní středa
a prdí do čtvrtka

Nechcete už žít?

Váš pes už dostal nažrat?
Má vás někdo rád?
Kdo posbírá ty klacky naházené pod nohy?
Díval jste se za dveře?
Možná zaklepala Naděje?

Leda bačkorama!

Děte se vycpat
anebo spěte dál v tom vašem služebním pokoji
Až budete přes zimu chrápat v kanálu
každou Nadějí
kerá půjde kolem
kopnete do prdele
protože si budete myslet
že vás de okrást
o to málo
co vám ještě zbylo

Haló haló nezavěšujte

Opět jsem si zaplavál kraula v hruškovici
No vyválel jsem se na schodech
však všechny schody nevedou do nebe

Z domova mě posílají
rovnou do krematoria

Dycky ji pak odprosím
Však ona si taky ráda lízne
tak ať se nedělá

Musíte být přece v obraze
Tak si vás alespoň maluju
sám pod obraz

Můžu se z toho ještě vyhrabat?

Včera jsem z okna vlaku
řval do tmy
jako zvíře
Pomohlo mi to asi tak
jako vlkovi je nápomocen vlčí mák

Věříte záchranným brzdám?

V kapsách mám nalháno
až až
Když však teď zastavím
svůj rozjetej vlak
můžu jít do háje zelenýho na fialky

Jakýpak léčení? Hned zítra?
Jsem zdravěj jako řepa!
Copak jsem si nevysypal na hlavu popelnici?

Ty vaše rady jsou možná dobrý pro veverky!

Du se voběsit
a na krk si pověsím papír
že jsem k vám volal o pomoc
a že jste mě svýma kecama dorazil
kreténe!

Patříš do blázince!

Vyštěkl manžel
a plivl na ni

Táhni! Zavrčel syn

Dcera se proměnila v ježka
a schoulila se
aby na ni nikdo nemohl

Rudá jako rak
vycouvala ze dveří

Šla se utopit
ale vytáhli ji

Prší bez konce
samá Proč

Ano Ale Avšak Protože – – –

Divný račí zpěv
Nárek podemletých břehů

Vina je vytesaná
a lítosti déšť
začíná tisíciletou
vyhlazovací práci

Večer jsem ulehala ještě normální

A v šest jsem se vzbudila
A kolem šlehaly plameny

Polonahá běhala po domě
A křičela: Hoří!

Odvezli ji k nám

Kdo by o mě stál?
Už mi bude padesát
Jen se na mě podívejte!

Televizním ovladačem
se pokoušela
kamsi dovolat

Spodní ret se jí chvěl

Jak se vymýšlí pohádka

Nejdřív se dítě zažene do postele s pomocí čerta
Černokněžník nesmí v pohádce chybět
protože někomu se ty lumpárny musí
hodit na triko
Celý se to zapřede do pavučiny sedmi hor
a sedmi moří
Tak daleko
jako ty služební cesty
s návštěvami chalup čarodějnic
které jsou jistě nemocné
Co když se taky nakazí?

Ale tak ta pohádka přece není
měl přece donýst živou vodu – – –

Hele spi už broučku...
...no dobře... a pak byla svatba
království dostal půl

Spi broučku
tatínek už zakopává na schodech

Vzadu za budovou Krizového centra

kvete jasmínový keř
Už nechci nic říkat
jen sehnout se
a přivonět

Tam vzadu na kolbišti
cirkulárka řve
Už nechci nic slyšet
Co pořezáno
ať oheň vezme
Co hořelo
musí také vyhořet

Praskání hluchých pařezů a hořících polen
pod hvězdami
je starobylá řeč
Ať si plameny řeknou své
i já si nechám své
řeřavé

Noc se v popel obrátí
a slunce obdaruje orosená stébla trávy
třpytem jitřních hvězdiček

Co bylo nahoře
našlo si cestu dolů

Chodit bos v orosené trávě
je doporučená terapie
nejen pro
vyhořelé

Sen o medvědí představení. *Jsem v klášterním špitále.
Obrovský sál, kde leží ve dvou řadách na postelích nemocní.
Mám noční službu a procházím sálem, spí tam staří
a bezmocní, ale také mladíci. Všimnu si na zemi louže moče.
Hledám hadici, abych to spláchl, ale není tam ani odtokový
kanálek. Beru smeták a hadr, vytírám louži, ale moče stále
přibývá, už je jí plný kýbl. Jeden mladý pacient se vedle
postele vyzvracel. Jednomu ze starců se ucpala cévka odvádějící
moč, musím ji proplachovat. Dalšího dědu masíruji, mažu ho
kafrovým balzámem. Je tam málo světla, jsou rozbité vypínače,
zkouším jeden po druhém, až se mi nakonec podaří rozsvítit.
Jsem v místnosti, která připomíná zařízení mateřské školky.
Přichází člověk převlečený za medvěda, nejsem si zcela jist,
možná je to opravdový medvěd, ale ruce má lidské. Chci
zůstat nenápadný, je nás v místnosti víc, medvěd chystá
nějaké představení. Má dlouhou dřevěnou tyč, která je
nesmírně pružná. Z tyče udělá kruh.*
24. 6. 97

Co si voda mele —

Oddíl II.

Do mého pokoje vlétla sýkorka
zmateně tloukla křídly o strop
drápky se zachytávala hřbetů knih

Roztáhl jsem záclony
otevřel i druhé okno
Leť
nežeru sýkorky

Přilétla a usedla vedle na křeslo
Nechala se chytit do hrsti

V dlaních jsem cítil tlouct
poplašené srdíčko

Neboj
přestal jsem svírat
držet
a chtít
kde co – – –

U okna
z rozevřených rukou
se vznesl
anděl

Domníval jsem se

že rozumím tomu
co si voda mele
když podemílá tichý břeh
jakož i pukání starých polen
v plamenech

Ulpíval jsem na slovech
jako by to byli motýli
mouchy a jiná žoužel
kterou lze lapit

Ověnčen fábory mucholapek
básněmi sbíranými po tmě
chodil jsem koledou

A vykoledoval jsem si...

Než jsem se vzpamatoval z narozenin
už mi někdo pode dveřmi
strkal kondolence

Když domov vezme nohy na ramena
a z oken se vyklánějí nebešťané
není si už co nalhávat

Otisky bot
v písku hvězd
jsem nezanechal
ani nějakou originální zkušenost
která se bude připomínat
ještě na lovu ptakoještěřů

Četl jsem v novinách
že Mont Peleé v roce 1902
vychrlil žhavý mrak
který v okamžiku pohřbil
třicet tisíc obyvatel

Bez rozdílu
jak kdo žil
dobře nebo špatně

Přál bych si ležet na mramorovém stolci
dvě stě let bez pohnutí
a pozorovat pohyb hvězd
Snad bych za tu dobu přišel na to
komu
a proč
odpustit

Sen o rozmlouvání s ptáky. Na strom pod okny přiletěli ptáci. Dva dospělí a mládě. Byli velcí asi jako krocani. Peří měli černé a hlavy červené, podobné orlům. Stojím u okna a rozmlouvám s jedním ptákem, je to existenciální rozhovor, pták hovoří výhruzně. Nahlas řekl své botanické jméno: *Tyrannosaurus rex*. Okenní sklo puklo. Z venku zavanul chlad a do pokoje vnikly bublinky, uvnitř bublinek byly jakési znaky. Pochopil jsem, že bych je měl přečíst. Abych tomu sdělení rozuměl, měl jsem u toho zvláštním způsobem kývat hlavou. Kamilka běhala po pokoji a chytala bublinky na prst. Plakal jsem. M. myla nádobí. Nechtěl jsem, aby viděla moje slzy.

24. 10. 93

Ráno

Venku krákorají vrány
odjíždějí autobusy vlaky
i oblaka uhánějí
jakoby hořelo

Už nepiji kávu ani nekouřím — — —

Co zůstává?

Pár trpaslíků vylezlých z koutů
pokouší se zdvihnout
stesk

Stesk je sakra těžký
tak ho nechávají být
a jdou si po svém

Pitka na hřbitově

(Věnováno Honzovi M. a Vladimírovi P.)

Na židovském hřbitově v Mikulově
čteme si básně
Oldřicha a Jana
a pijeme
červené víno

Kde se vzal – tu se vzal
průvodce krchovní
černý pes

Ochutnáváme zakázané hřbitovní meruňky
které ke hříchu svedly
jinačí básníky
a házíme čoklovi hrobnickému
kus klacku
v mefistofelské naději
že přinese zpět
rozkvetlou haluz mladých let

V travinách rostoucích ze staletých nebožtíků
ležíme zmoženi vínem
poraženi verši
a proto jakýpak div
že sníme
že nám do rozhozených dlaní v trávě
vrůstají dívčí ňadra

Hebrejští serafíni
v podobě otravných much
útočí na blažené tváře
opilých kumpánů
spících

na hrobech

Sen o návštěvě u Jaroslava Seiferta. Jdu navštívit básníka. Zazvoním u staré vily. Doprovází mě dcera Erika. V předsíni si uvědomuji, že nemám kytici, ale mám s sebou láhev griotky. Přelévám ji do karafy. Všimám si v předsíni lampy, která je sestavená z lebky a kostí. Přichází starší dáma a říká, že nás básník očekává. Procházíme dlouhou chodbou až k pokojíku, kde sedí J. S. v křesle mezi knihami. Jsem rozrušen a lampa, kterou jsem vzal v předsíni, mi upadne na zem. J. S. říká: „Proboha, to je špatné znamení!“ Pokouším se poskládat lampu dohromady, říkám básníkovi, že ji dojdu vrátit tam, kde jsem ji vzal. Vracím se na nádraží, hledám skříňku, kde jsem vzal lampu. Jsem v časové tísní, putuji několikrát mezi bytem básníka a nádražím a nemůžu najít místo pro lampu. Nakonec se mi podaří lampu složit a je z ní nyní cínový svícen. Uvědomuji si, že čas určený pro návštěvu jsem ztratil. J. S. je na odjezdu, je mi to líto.
17. 9. 99

Až si hráběmi nahrabu

dost metafor
zůstanou ulice bez živáčka
noční obloha bez hvězd
divý pes bez blech
a hřbitov bez bēd

Bēda!
To bude dřina!
Rád bych si za pomocníka
zjednal
nějakého vzduchoplavce
Ale to by nesměl přijít jako obvykle
s hlavou v oblacích
protože vzkříšení je vážná záležitost
to není jako vykydat hnůj
a pískat na topoly

Ale jak vy si představujete vzkříšení?
Naháči vylezou z hrobů
a budou při chuti?
Anebo to bude jen takový zemědým?
Kouřové postavy
jak ze spáleného listí
se odplouží nahoru?

Až já si hráběmi nahrabu na hřbitově
dost listí
počkám si
až mi ho veselý větroplach
zase rozfouká

Hřeji si večeri na prsou

budu servírovat
hada
ve vlastní omáčce

Dejte si na mě pozor
básník s druhou mízou je postrachem
nejen múz

Ani krtek
bez kalhotek
nemůže si být
přede mnou jistý

Tak silně
působí
přitažlivost
zemská

Na kopci v trávě

pijeme víno
a škaredosti dnů
vyškrábané z mysli
se halí do závoje
přijatelnosti

Vosa v kelímku
zápasí o své křehké bytí

Dřevění a tuhne
pracovní nástroj poety

Mlč už
nebzuč
zavři oči
a myslí na svou příští masku
pokmínovanou tělíčky masařek
což jest fantazie hodná
vynálezce rakví

Ještě jsi nedoválčil domácí války s kredencí
ještě jsi neobrátil všechna šuplata
života žitého
když ne v žitě
alespoň v křoví

Jaké roští jsi schrastil
do takového si usteleš

Zrychlené srdce
setřese trnky
a ptačí hnízdo
vezme útokem armáda genů
s jednoduchou ideologií: Žít – – –

A budeš usínat
spravedlivým spánkem borůvkáře
Budeš se probouzet nad ránem
obluzen sněním
abys zaslechl cizí šepot: Všechno je jinak – – –

V hospodě na kopci
se všechno točí
jakož i naše hlavy na starobylém kolotoči

Chlapci zatneme koníčkům ostruhy do slabin
zapráskáme bičem
a pustopustým všehomírem
ponesou se naše jaré
výskající hlasy

Kdybych byl opravdový ohňostrůjce

nebál bych se tě oslovit
Avšak z pozice pouhého ohňonoše můžu
akorát tak pozorovat jasoně
kterak klade své kladélko – – –
Nepomohl by mi ani kladkostroj
ani padostroj kočírovaný impresáriem

Vynoř se opět z řeky
rozhrň rákosí
a nabídni hladině
zrcadlový obraz své nahoty

Nikdo nepolaská tvoje tělo
tak jemnou vlhkostí
jako vlnky zčeřené vzrušeným vánkem

Pro pomíjivý život jepic
je tvůj úsměv Kosmovou kronikou

Čas zajde za roh
aby tam dodýchal
ale tvoje krása jen tak nezmizí

Vítr může odfouknout listí
i kokrhání kohoutů
Avšak řeka se stále bude z moře vracet
v dešti
a oblaka s nekonečnou trpělivostí
budou tvarovat
tvé pomíjivé tělo
z roztroušených cárů božské paměti

Sen o čarokrásné dívce. *Jsem ve škole. Studuji večerně.
Přednáší nám starší žena literaturu. Sedíme v lavici s Honzou
M. Honza říká: „Mrzí mě, že to napsala právě ona!“ Uvědomuji
si, že přednášející je autorkou hanlivého článku o Honzovi.
Honza říká: „Je to matka Potemníků. Svět je malý, všichni
jsme nějak spřízněni a přitom si jdeme po krku.“ Je mi to líto.
Honza si přeseďá o lavici dopředu. Sedí tam překrásná
černovláška. Honza se jí ptá: „Čtete něco o lásce?“ Dívka
začíná zpívat, obrací stránky časopisu a je to, jakoby se svět
rozsvěcel a zhasínal. Zpívá nahlas krásným čistým a omamujícím
hlasem. Jsem očarován.
14. 12. 96*

Nejhezčí kytice na hrob básníka

je holý strom obsazený havrany
v lichém počtu

Havranovitěl jsem celý život
tak proč bych posmrtně nezjednal
partičku havranů
zakrákat na výročí úmrtin?

Je zázrak
že jsi mě zdomestikovala
Vždyť původem dromedár jsem snil
že se vypracuji do podoby jednorožce
Avšak ozvěna
která měla moje záměry potvrdit
mi našla trvalé zaměstnání v blázinci

V tvých očích jsem se několikrát málem utopil
Vynořil jsem se vždy malinko zpumpříkovaný
vlastně pod obraz
Vytřásl jsem mřenky ze srsti
a zaštěkal koledu
abych zakryl dojetí

Už bych nespočítal uklouznutí
při tanci s kozou na ledě
A těch pádů z višně do louže – – –

Padal jsem
klouzal a balancoval nad propastí
kde levitovala a lamentovala matka
příliš zoufale nerozhodná
aby se mohla znovu narodit
a příliš rozzlobená na svět
aby ho mohla klidným letem opustit

I já se vydávám na svůj havraní let
Podzim mi fouká na čelo
Ochlazuje se
takže již nejančím nekotrmelcuji
Od havranů jsem se naučil
krákat jen když
je co říct

(Často se konec básně
jakož i života
nepodaří
v takové formě
aby se makovice vysemenila
srdce zatetelilo
a obzor zůstal stále blankytně modrý)

Proč za sebou mám pálit mosty?

Voda je sebere!

Ostatně ctitelé louží

proplakali celou noc

Povodeň je na cestě

povodeň si to hrne cestou necestou

hrká frká šplíchá bublá trdluje

skáče přirází a dorází

Kdo by si chtěl s povodní zaskotačit

vyhodit z kopyt?

No prosím

taková příležitost se už nemusí opakovat

Leda s Hydrou

kdepak s labutí

Voda bude vířit klokotat vařit tryskat

A pak se zklidní

líně poteče

odedneška do zítřka

atakdál

Dokud někde nevyvrhne do písku utopence

bude její nechtěné těhotenství

zahaleno tajemstvím

Porodila

to se jí nedá upřít

ale nechtějte TO spatřit

Porodník odhodil zakrvácené rukavice na zem

a zem se po něm slehla

Nikdo neví

kam odešla porodní asistentka

Jen uklízečka před porodním sálem

kroutí hlavou v šátku

a pohybuje smetákem

jako by dirigovala neviditelný orchestr

Vy se tedy prohlašujete za otce?

Kdy jste naposled vypouštěl vanu?

Ano takové chrochtavé zvuky v odpadové rouře

TO vydává

No prosím

dveře na sál máte otevřené

Starý hodinář na nekonečné pláni

jízdou na kole
snaží se dohonit
včerejší den
Avšak včerejší den není gazela
ani svišť
a navíc
jakoby z oka vypadl dnešku

Starý hodinář
po návštěvě hodinového hotelu
stýská si:
Kdepak jsou ty časy
kdy hlavy milenců se podobaly
přesýpacím hodinám
naplněnými polibky?

Starý hodinář na nekonečné pláni
vykružuje jízdou na kole
nekonečnou osmičku

Koho však na této nekonečné planině
zajímá skrčenec času
v hodinářově srdci?

***Sen o obživlém staříkovi na pitevně.** Jsem zpátky na pitevně. Rozdělují se pitvy. Na mě zbude jeden děda. Začínám pitvu řezem od krku přes hrudník. Když vyndám sternum, děda se začne probírat, je živý. Jsem zděšen, tohoto jsem se vždy obával. Myslím si – je pozdě, tohle otevření hrudníku už nemůže přežít, teď už musí umřít, chvíli čekáme... Děda říká: „Tak mi přece pomozte!“ Beru ho do náruče a jdu s ním za doktory. Mají seminář, sedí jich tam asi dvacet, přicházím s dědou v náruči. Říkám jim, ať mi poradí, co s ním mám dělat. Mlčí. Všichni si myslí, tohle nelze přežít, je to div, že ještě dýchá. Ptám se, jestli bychom s ním neměli jít na chirurgii. Primářka se neochotně zdvihá. Kráčí dva metry přede mnou, po cestě se zastavuje, žvaní o zbytečnostech se sekretářkou, jsem na ni našťvaný. Je slunečný den, děda se mě drží rukou kolem krku, uvědomuji si, že je nahý, že půjdeme přes ambulanci, kde je plno lidí. Napadá mě, že by ta primadona mohla sundat plášť, přehodit ho přes dědu, ale to by si ho umazala... Jdu s ním na vyhlídku, odkud je vidět Praha, děda říká: „Támhle jsou Dejvice, tam jsem bydlel a pracoval.“
9. 2. 95.*

Namaluj první jarní den

jako modrého koně
na žluté silnici
pravil profesor povětrnosti

Co to jako má být?
Nezlob mě!
Řekl ředitel vesmíru
a pootočil papír

Za okny ateliéru se setmělo
a nebe se proměnilo
v jeden velký vodopád

Přišel školník Oceán
A štěkl: A je vymalováno!

***Sen o mluvící koze.** Jsem v Afganistanu. Jdu po ulici, kde chodí místní ozbrojenci. Dostanu se do zapadlé ulice, kde mě jeden bojovník pozve do svého domu. Prý tam bydlí s 16 kozami. Vcházím do pokoje, kde je na zemi linoleum a jedna koza. Je velká jako lama a je strakatá. Napadá mě, že tohle je asi koza sánská. Majitel jí sprchuje hlavu horkou vodou a říká, že se jí můžu na cokoliv zeptat, že mi řekne pravdu. Koza, na všechny moje otázky odpovídá: „Nééé...“ Avšak když přecházím do vedlejšího pokoje, slyším, jak koza zcela zřetelně řekla: „Bacha!“*

22. 9. 96

Tak pravil klobásník

Tak aby bylo jasno
my klobásníci se rozmnožujeme
v jazykozpytu
Jsme milácci žen
které se před námi otvírají
jako krajiny zaslíbené

Kde jsou ty časy
kdy jako začínající básník
vezl jsem za humny na trakaři
shrabané listy
z cizích zahrad

Meluzína pro mě plakala
že se vyspím s každou peřinou
Z plotů jsem byl vykokrháván
místními křiklouny

Za ta léta bojů a zápasů
jsem se naučil
soukat tlusté do tenkých
a naopak

A teď jsem vysloužilý umělec
klobásník

Rád si z plných plíc
zakokrhám
na svém hnojišti
aby bylo daleko i široko slyšet
můj hlas

Den i noc mě poslouchají
jako hodinky

Holt tak to na světě
po právu Štěstěny chodí:

Někdo zaseje kroupy
a sklídí jelita
a druhý: jenámlíto

Zapomenuté
vystřkuje růžky

Ze sněhu se vyhrabávají strýčkové
vhodní do každé příhody
Natřásají svá cestovní křídla
před odletem
do erotogenních krajin

Vítr si obléká strakatý kabát
uchází se o místo průvodce
v polích za Ďáblicemi

A co na to ďáblice?
Vilně hledí na penis vesnického kostela
kterým stoupají k nebesům
spermie modliteb

Co nepěkného se narodí
této myšlence
nechci ani domýšlet

Dívám se přes plot svého manželství
do písanky jedné prvosenky
sáňkuje tam v jinotajích

Nebyl bych tak jasnozřivý
kdybych netoužil
padnout jí k nohám
jako čerstvý sníh

Tak padej!
Když to však nebude pořádná vánice
Jen stěží spolu zabloudíte
na pokoj

Jinovatka jakoby si říkala o něco jiného

Na křižovatce je to snadné
zahneš doprava nebo zahneš doleva
a každopádně si přijdeš na své

Ale co s jinovatkou?
Jít jinam?

Čvaňhák býval také švihákem
v tátově stříbrné tabatěrce
jenže vyhulen
znicotněn
jest přivolán
aby dosvědčil
že otec byl lampión

Všechny proměny oblaků
louží motovidel třezalek
jsou zázračné

Neboť vše
se vypařuje
pulzuje
světélkuje
hýbe kostrou
jednou tak
a podruhé naopak
což není dobrou zprávou
pro puntičkáře
jenž sobě žádá manuál
kterak by myši z mozku
vyoral

Škatulkáři
jen si škatulkujte
přišívejte diagnózy
horkou jehlou

Kejklíři
škrtejte svými ubohými sirkami
možná se vám podaří někoho
zapálit
napálit
dopálit

Jeden druhému vypalujte rybník
prskavkami citací!

Třetí v řadě řezej po hlavě
čtvrtého
skálopevnými argumenty
s přáním
zažehnout světlo

A možná se dostaví
poznání
v podobě zatoulaného psa
který ze všeho nejvíc
potřebuje pohladit

Ptám se

jaká síla se může postavit
vašim bejsbolcům nunčákům dranzírákům
vašim zabezčeným hromotlukům
v jejichž vymydlených lebkách
kvedlá kvedlačka spravedlivého hněvu?

Lebeda rostoucí z vyholených hlav
svolává dobytek všech zemí světa
k velkému bučení: NIC NEŽ NÁROD!
Tupohlavost a omezenost
jde ruku v ruce
se znovu vyhrabanými dogmaty
jež jako dogy už stěží udržíte
aby se vrhly trhat a rvát

Čekáte na písknutí na povel na zhasnutí
Pak vyrazíte urvat si
SVÝ
Co vám spravedlivě náleží
o co vás fotři řezáním připravili
Vyřídíte si to s podělanýma účama
co vám sázely jednu kouli za druhou
Tvrdou dělnickou rukou vypráskáte
ze Svatyně Národa
všechny barevný šmejdy
jakož i nenažraná korytářská prasata

To bude teprve pořádná zabíjačka!

Ti všichni neukojení bouchači
chtějí jezdit v bouráku a jebat Madonnu
Ti všichni si chtějí válet kulky na plážích Miami Beach
Ti všichni půl života zírali na obrazovky televizí a počítačů
a teď mají velký voči
nikoliv pro pláč

Teď bude plakat někdo jinej

Tobě flusnou do ksichtu
po tobě se projdou martenskách
tobě nachčijou do huby

I tebe hodí do Vltavy

Až voda odplaví mrtvoly
nastolí konečně pořádek

Raz dva

Opět jsem zavínut v povijanu

a kojen vlčicí
Nedoufal jsem
že se mi dostane ještě něčeho tak náruživého
téměř prvobytně pospolného

Teprve nyní mi přijde vhod prajazyk
který jsem si schovával pro nebožtíky

Ó Prázdnoto! Pamatuješ
jak jsem ti provolával slávu
na sjezdu preclíkářů?

Přál jsem si
stát se tvým průkopníkem
Bože
kolik dveří jsem já rozkopal
než jsem dostal zaměstnání na prosektuře

Nejraději jsem pitval plukovníky
vždy překvapili nějakou skrytou anomálií
jako ploutve na zádech
čertí ocas
nebo šest pupíků

Ó Prázdnoto
dostál jsem čestně slibu
věnovat svůj život průzkumníka
hledání skrytého smyslu
v tobě Nicoto!

Dodnes nevím
jestli to je hra na pikanou
anebo za něco netušeného
pykám

Odedávna se předbílám

myšlenkami na finále
Jitro otvírám s vědomím
že se již připozdívá

Avšak tu přichází nezvaný
apokalyptik
a říká: Těšte se parchanti
už je to na spadnutí
Augiášův chlév bude vyčištěn

Jakpak k tomu přijdeme my maličtí
telátka teprve narozená?
Sotva jsme se tu začali prdelkovat
Šups s námi na hnůj?
Šups s námi do kanálu?
My jsme přece nestačili nic podělat!

Konec ťuvíkání
Konec mrouskání
Konec drátování

Ti co neznají v ničem míru
už vám berou míru
na andělské košilky z oblaků

Rozšafní věrozvěstové
tajnosnubní brebtalové
připosraní vševědoucníci

vezměte to za správný konec
chytněte vola za ocas
a táhněte
tam
kde Nicota
roztahuje svoje hýždě

*Motto: Babka u pásu v bramborárně se otočila od přebírání
brambor a sykla k výpravě novinářů: Že se nestydíte, takhle
lhát lidem!*

Zdravím vás hadráci!

Díky vašim huhlavým hlasům
se pád vlády nekoná
Přítomnost je příliš čerstvá
aby ji prozradila vrozená zasmrádlost
Zdravím vás lichokopytníci
Přeji vašemu hvězdnému cirkusáctví
Nehynoucí potlesk
Zdravím vás vymetači kočičinců
Připíjím na neuhasitelnou žízeň
vašich niterných dolů
na vápno

Běloskvoucí lilie
Křišťálově čistí
Neposkvrnění zrozením z bachyně
Vás vydalo samo lůno matičky země
Úsměv vám nepoškodila nespavost
Slova jste kloktali v ústní vodě
tak dlouho
až vám zrcadlo řeklo:
Jsi nejviditelnější
široko i daleko
Jsi zlatoústý
jsi jara a země květ

Poleťte včeličky novinářské
nabírejte do sosáčků
narcistický nektar
medializujte
medializujte
medializujte

Kdybych uměl zapřáhnout voly do spřežení
Kdybych uměl sedm
jednou ranou zabít
Kdyby se dala vypsát trýzeň majitele tužky
co se zmůže jen na kudrlinky

Kdyby tolikrát nadloubané slovo
kdyby
se stalo oraništěm
zemí dobrou
aspoň pro brambory

Na mysliveckém posedu

v remízku za Prahou
při západu slunce
jsem napsal
první básničky
a k tomu zkoušel na flétnu
zapískat cosi
co mělo Múzy přilákat

Toho mladického blouda
občas vodím na provázku procházkou
Cuká se kvůli každé prkotině
tu přivonět k jasmínu
tu vrátit se k louži
kvůli zrcadlení

Vím o tom šutráku na prameni
a proto se vracím ke studni
abych se v hloubce spatřil
lapen do sítě postýlky
jak ohlodávám králičí kost

Vím
že nesmím zamávat tomu dítěti
na rozloučenou
aby mě v noci nebudil
jeho neutišitelný pláč
z opouštění a z opuštěnosti

Tak odtud máš to vlčí vytí?

Posílám se na stáž ke Štěstěně
myji u ní talíře vylizováním
v naději
že mně přidělí myší roli v nějaké bajce
a já se prohryžu
do paměti našeho rodu

Někdo musel tu štafetu
pochodeň křivd a lítostí
zažehnout
jistě ne samovznícením

Co jsem si požehnanými léty
v mysli pyšně nasyslil
vzala voda
a s vaničkou slz
odplaval i ten nechtěný parchant

Věřil jsem
že moje sklíčenost
porodí botanický klíč
a můj truhlík
dá vzejít
mluvící květině

A hle: Dcery jsou heřmánek a vřes

Když nebudu mít hodně smůly
nezbude
na štafetovou louč

a tma mi bude lehká

Večer jako každý jiný

a přesto nejdu spát s pokličkami
jak jsem si v poslední době uvykl
Hledám symbol pro majestát majáku
Jde to snadno
proto musím popadnout nejbližší kost
a hnát ho svinským krokem mezi onanisty

Přál bych si jednoduchost
nikoliv snadnost

Složit z básně napsané na kusu papíru
vlaštovku
je snadné

Ale vítr
který mi ukradne papír
pro zamýšlenou báseň
je opravdový básník jednoduchosti

***Sen o Ivanu Vyskočilovi.** Jsem ve skupině literárních adeptů. Vyučuje spisovatel Ivan Vyskočil. Sedíme kolem makety města. Spisovatel bere do rukou domy, chrámy a cosi vysvětluje o Principu. Jsem zkoušen, mám nalézt analogii. Jdu ven a přemýšlím o dané tezi. Přicházím na to, že vše je součástí mne. Město symbolizuje mě. Vracím se, procházím prostorami metra, kde je jarmark. Prodávají tam ptáky. Chápu, že inteligence spočívá v umění přizpůsobit se prostředí, proto cinkám zvonečkem, když mímám ptáky. Vstupuji do místnosti s adepty, vše je už jinak, nečekají na mé sdělení. Prožívám osvícení, vůbec nezáleží na mém vysvětlení, jak se blýsknu svým poznáním, protože, když vím, tak vím, a je to znát z každého slova i pohybu, i když mluvím úplně o něčem jiném.*

24. 12. 98

Vzducholod' vydala vzdálený vzdech

Kam odplouvám
když nejsem oblačný?

Moji milí čolci
které jsem nachytil na žížaly
v jezírku pod hvězdárnou v Ďáblicích
plavete břichem k nebi
ve sklenici od okurek

Smutnohra z dětství
vyplaví ze dna stesk
Nic jiného nám nestiskne hrdlo tak
že slyšíme dech
všeho pomíjivého

Kde jste dávní ztracenci?
V kterém nalezinci si váš tatínek hrál na fotra?
Kdepak jsi mrtvý ledňáčku?
Která samota tě rozežírá?
Kterak ozřejmit souvislosti
jež si svou jedinečnost
chtějí vzít do hrobu?

Předsevzetí
odpádlovat k pramenům
je třeba načasovat
na chvíli
kdy dojetí
prolomí ledy

Nalezení mrtvého ledňáčka
může být dobrým znamením
zvlášť
když věříme
že konečnost
je jedinečnou příležitostí
pro jiné začátky
Larvami brouků počínaje
a vzdychnutím vzdálené vzducholodi
konče

Jít nakoupit nebo už mít nakoupeno?

Toť otázka pro toho
kdo oslavuje kulatiny
a při tom ví
že trvanlivost narozenin nestojí za řeč

Putovat širým světem
sbírat flastry a čenichovky
V pondělí se s křikem znovu narodit
V úterý se rozhlížet z kapusty příčin
a vidět až do žaludků následků
Ve středu skutečnost pětkrát změni dres
než si troufne
stát se čtvrtkem
a nakopat pátek do zadku

Básníku neboj se a řež do toho
když tě zavřou na latrínu
jednou tě pustí
a zas budeš řezat
aniž bys dvakrát měřil
Stejně nepřijdeš na kloub tomu
proč ti říkají Krvavé koleno

Tak mi radil ve vinárně
major civilní obrany
a taky asi fízl

Avšak vstoupit do řeky plynutí
a utopit se ve snaze doplavat na lepší břeh
je lepší
než prožít celý život v kadibudce
jako posera

Na hajzly jsem měl ovšem kliku

Ať se na svět podívám z kteréhokoliv dne týdne
vypadá zítřek bledě
nikoliv černě

Je však plno včerejších
kteří věří
že vlka opijí rohlíkem
a kozu podojí

Proto dnešní
dávají s důvěrou svůj hlas
plechovým hubám
otvírající svou náruč jistot
davům sardinek

Moucha se nesměje ani nepláče

neví
co je to úřad a povinnost
Vyšňořit se na slavnost
Kdo by ji asi pozval?

Moucha nepřemýšlí o záhrobí
nemá vlast
Jak by potom mohla někomu nadávat: Vařbuchto!

Bzučí na skle okna
sem a tam
jako by ji na nože bral

Není-li to bzučení
marným voláním
po daleké cestě?

Kdepak
kam se mouchy hrabou na básníky
Ti si pro nic a zanic
jen tak hlavu otloukat nebudou

Romantikům není co věřit
Kdyby jen mohli
nakvartýrovat se vám do bytu
zamotají hlavu manželce i dcerám
že to nikdy nikdo nerozmotá

Dost bylo bzučení
dost bylo náletů
na okno v hlavě
takhle mi poplést myšlenky!

Chcete do nebe?
No prosím
otvírám okno
leťte andílkové

do mrazu!

Otče

Poskytuješ nezměrnost nebesům
když zrcadlíš neviditelné bytosti
které si stýskají nad rozmáčkou hnidou
Dáváš definitivu
i hasnoucí jiskře

Dobře víš
že dobro není
konzerva s bobřím masem
ani kostel vymletý modlitbami na kámen
že se k poznání nelze přiblížit
zúžením sortimentu
na beránky a vlky

Skutečnost je skotačivá
s potěšením ustele
i v lecjaké povaze
Pravdě a Lásce

Můžeme si pak ukroutit hlavy
když andělíčkáři společně s kolotočáři
demonstrují
sílu v jednotě
a v klínech jejich praporů
se rodí komety hvězdy hákenkrajce

Raději snít

procházet se tamaryškovými háji
cinkat pohárem o pohár
jitřit se slovy průzračnými jako neděle
a otázky po víře
zahánět do zelí
k ledabylosti stlučeného kříže
navlečeného do saka po otci
který mě opustil

Není divu, že havrani krouží nad žitným polem
Není divu, že na strništi obsazují
souvislosti
myší díry

Co všechno mi už hodinové ručičky nabízely
a místo abych bral
tak jsem je mlátil knížkou veršů přes prsty

Otče
proč si pořád neodpouštím?

Přistihuji se vyhýkaný
mezi dvěma kupkami
mezi vystydlými nadry Sfingy
podchlazen jitřním vědomím
že vlastní srdce
už nevyháním na pastvu s pišťalkou

Až se na nebi otevře bezpočet poklopců
a přijde avízovaná potopa
budu už snad moudřejší
A budu za vodou
budu za vodou – – –

Vždycky jsi byl strom

na který bylo spolehnutí
Drnohryzové byli na tebe krátcí
a fujavice zas nikdy nebyla
dost dlouhá
Kdekdo utrženou ratolestí
vylepšoval svoji image

Nyní ležíš podřátý
a už si na tebe brousí zuby tužkárný

Břídilové bzikají ostošest
a holečkové
co tě nechali na holičkách
když jsi je potřeboval
tahají si kšandy

a nezavřou klapačku

A ládovali by se i masařkami
kdyby po nich mohli
aspoň trochu povyrůst

Té námahy
jak zahustit větry
a zviditelnit se

Stálo za to mlet pantem
Stálo za to žít
A přežít toho
kdo už si ani neškytne

Louže

Stál tu vykotlaný strom
vítr ho vyvrátil
pádem si v patách vyrval jámu
pár mraků zasmutnilo
a zakroužila jepice

Až nám také jednou
naprší překotně do bot
zdalipak po nás zbude
klidné místo
kde by se odrazila cizí tvář?

(Básnička, kterou jsem napsal víc jak před 35 lety
a která se ke mně vrací jako bumerang,
který zapomněl, kam jsem ho poslal...)

Obsah

Oddíl I

Odešla mi máma —	9
Matka je zlá hysterka —	10
O půlnoci ječí do sluchátka: —	11
Babička v noci umřela —	12
Dobry ráno —	13
Volám z bytu plného knih a obrazů —	14
Sen o andělském básníkovi z alabastru —	16
Zametám v parku u Švermy —	17
Volám vám z pohraničí —	18
Včera jsem spatřil Zubatou —	20
Sen o ďáblovi —	22
Nemusíte mi to věřit —	23
Sen o lišce v jeskyni —	24
Mnohokrát si můžu opakovat —	25
Reklama na život nemá žádný smysl —	26
Již jsem s vámi jednou mluvila —	28
Sen o vaření lidského srdce v kotlíku —	29
Jestlipak víte —	30
Padaly trakaře —	31
V šeru pokoje jsem se díval do zrcadla —	32
Sen o obživlých loutkách —	34
Vím že to co vám řeknu —	35
Volám z propasti —	36
Nemůžu spát —	38
Sen o boji s vlky —	40
Milý pane —	41
V jitřním čase —	42
Nechcete už žít? —	43
Haló haló nezavěšujte —	44
Patříš do blázince! —	46
Večer jsem ulehala ještě normální —	47
Jak se vymýšlí pohádka —	48
Vzadu za budovou Krizového centra —	49
Sen o medvědím představení —	50

Oddíl II

Do mého pokoje vlétla sýkorka —	53
Domníval jsem se —	54
Sen o rozmlouvání s ptáky —	56
Ráno —	57
Pitka na hřbitově —	58
Sen o návštěvě u Jaroslava Seiferta —	59
Až si hráběmi nahrabu —	60
Hřeji si večeri na prsou —	61
Na kopci v trávě —	62
Kdybych byl opravdový ohňostrůjce —	64
Sen o čarokrásné dívce —	65
Nejhezčí kytice na hrob básníka —	66
Proč za sebou mám pálit mosty? —	68
Porodila —	69
Starý hodinář na nekonečné pláni —	70
Sen o obživlém staříkovi na pitevně —	71
Namaluj první jarní den —	72
Sen o mluvící koze —	73
Tak pravil klobásník —	74
Zapomenuté —	76
Dívám se přes plot svého manželství —	77
Čvaňhák býval také švihákem —	78
Ptám se —	80
Opět jsem zavínut v povijanu —	82
Odedávna se předbívám —	83
Zdravím vás hadráci! —	84
Na mysliveckém posedu —	86
Večer jako každý jiný —	88
Sen o Ivanu Vyskočilovi —	89
Vzducholoď vydala vzdálený vzdech —	90
Jít nakoupit nebo už mít nakoupeno? —	92
Moucha se nesměje ani nepláče —	94
Otče —	96
Vždycky jsi byl strom —	98
Louže —	99
Obsah —	101

S

Edice Scholares

Svazek 31

Řídí Vladimír Pistorius a Petr A. Bílek

Miroslav Huptych

Noční

———— *linka důvěry*

Typografie Klára Horová

Fotomontáž na obálce Miroslav Huptych

Fotomontáže v knize Miroslav Huptych

Odpovědní redaktoři Dita Kakešová, Ilona Králová,

Viktorie Schödelbauerová

a Stanislav Wimmer

Vydalo nakladatelství Pistorius & Olšanská,

Pražská 128, Příbram, roku 2012 jako svou 69. publikaci

Vytiskla tiskárna xxxx

Vydání první 104 stran

ISBN 978-80-87053-68-3